

ideo etiam cum ratione exercetur, neque
 citra rationem est ad virtutem naturalis
 impulsus: neque rursus ratio, atque dele-
 ctus admodum perficitur, ut sit virtus ci-
 tra impulsus naturalem. Ideo non recte
 Socrates sentiebat, cum diceret virtutem
 esse rationes. Proficere siquidem nihil, a-
 gendo fortia, atque iusta, qui nesciret, ac
 rationi non proponeret. Et proinde virtu-
 tem rationem esse, non recte aiebat. Mel-
 lius nunc alij. Nam iuxta rectam rationem
 honesta agere, virtutem esse perhibent.
 At ne ita quidem recte. Aget siquidem
 quispiam iusta, nullo proposito honesto-
 rum, nulla cognitione, sed irrationali ali-
 quo impulsu. Recte vero ita, & iuxta rec-
 tam rationem: ita inquam, sicut recta ius-
 ferit ratio, ita agat. Ceterum huiusmodi
 tamen actio neutiquam sub laudem cadit.
 Sed melius, ut nos definimus, cum ratio-
 ne impulsus esse ad honestatem. Hoc
 namque virtus, etiamque sub laudem ca-
 dit. Vtrum prudentia virtus, an non? am-
 bigere nanque quispiam potuerit. Verum
 enimvero hinc, esse virtutem, certum fue-
 rit. Nam si iustitia, & fortitudo, ceteraque
 virtutes, quod honestorum, quæ sub actio-
 nem cadant, laudabiles accidant, non du-
 bium quia prudentia quoque eorum sit,
 quæ sub laudem cadunt, quæque in vir-
 tutis ordinem veniunt. Nam ad quæ for-
 titudo agenda impellit, in eadem etiam
 prudentia: in totumque, ut ipsa præscribit,
 ita etiam agit fortitudo. Proinde si hæc
 sub laudem cadit, ea faciendo quæ præ-
 scripserit prudentia, etiam sine contro-
 versia, prudentia sub laudem cadit, vir-
 tūsque est. Vtrum prudentia sub actionem
 cadit, an non? licuerit hinc nosse cuius,
 spectando scientias, quemadmodum ædi-
 ficaturam. Est nanque in ædificatura, ut di-
 ei solet, vnus quidem quispiam archite-
 ctus Græcè, (quem nos architectum no-
 minamus) cui subministrat sese ædifica-
 tor: is domus est effectus. Est sanè archi-
 tectus, effectus, cuius præscripto ad do-
 rum extruendam se faber accingit. Idem
 in reliquis effectivus habet, in quibus est
 architectus, & eius minister faber, & ar-
 chitectus erit, & huius ipsius faber, ac mi-
 nister. Si igitur eodem modo etiam in
 virtutibus habet, (quod æquum, ac ratio-
 ni consentaneum) etiam prudentia sub
 actionem cadit. Quandoquidem virtutes
 omnes sub actionem cadunt, quarum
 prudentia tanquam architectus quidam est:

A *πρὸς δὲ τὸ λόγον καὶ τὴν θεωρείαν θεωρεῖται*
*μὲν, τελεία ποιεῖ τὴν ἀρετὴν. διὸ καὶ σωφρο-
 νία τῷ λόγῳ, καὶ ἐκ ἐστὶν αὐτοῦ τῆς λόγου ἡ φυ-
 σικῆ ὁρμὴ πρὸς ἀρετὴν. οὐδ' αὖτὸ ὁ λόγος καὶ
 ἡ θεωρεῖται, οὐ ταύτην τελείωσιν τῆς ἀρετῆς
 αὐτοῦ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς. διὸ ἐκ ὁρμῶν Σαρκα-
 τικῆς ἐλεγε, φασίπαιον εἶναι τὴν ἀρετὴν λόγου. οὐ-
 δὲν γὰρ ὁ φελοῦς εἶναι πρὸς τὴν αἰσθητικὴν καὶ
 τὰ δίκαια, μὴ εἰδότα καὶ θεωρεῖται ἄλλορον τῆς
 λόγου. διὸ τὴν ἀρετὴν ἐκ τοῦ λόγου εἶναι. ἐκ ὁρ-
 μῶν ἄλλ' οἰνῶν βέλπον, τὸ γὰρ καὶ τὸν ὁρμῶν
 λόγον πρὸς τὴν αἰσθητικὴν, τὸ φασι εἶναι ἀρε-
 τὴν ὁρμῶν μὴ οὐδ' οὕτω. πρὸς τὴν αὐτὴν γὰρ
 αὐτὴς τὰ δίκαια θεωρεῖται μὴ οὐδεμίαν,
 οὐδὲ γινώσκῃ τῆς καλῶν, ἀλλ' ὁρμῆς πνεύματι ἀλ-
 γῆ ὁρμῶν δὲ ταῦτα, καὶ καὶ τὸν ὁρμῶν λόγον.
 λέγω δὲ, ὡς αὐτὸς ὁ λόγος ὁ ὁρμῶν κελεύσειεν αὐ-
 τοῦτος πρὸς τὴν ἀρετὴν ἄλλ' ἄλλως ἢ τοιαύτη πρὸς-
 τὴν ἀρετὴν ἔχει τὸ ἐπιμαρτυρῶν ἄλλ' ἀλλ' ὡς
 ἡμεῖς ἀφορίζομεν, τὸ μετὰ λόγου εἶναι τὴν
 ὁρμῶν πρὸς τὸ καλόν, τὸ γὰρ πειθόμενον καὶ ἀρε-
 τῆς καὶ ἐπιμαρτυρῶν. πότρεον δ' ἐστὶν ἡ φρονήσις
 αἰρετικῆ ἢ οὐκ ὁδοποιεῖται αὐτὴς. οὐ μὲν ἄλλ'
 ἐν ταῦτα γίνονται δὴ ὅλον ὅτι ἀρετῆς. εἰ γὰρ δι-
 καιοσύνη, καὶ αἰσθητικὴ, καὶ αἱ ἄλλαι ἀρεταί,
 δὴ αὐτὴ τῆς καλῶν θεωρεῖται, ἐπιμαρτυρῶν εἶσι,
 διὸ ὅλον ὡς καὶ ἡ φρονήσις τῆς ἐπιμαρτυρῶν αὐτὴς
 εἶναι, καὶ τῆς ἐν ἀρετῆς τάξεσιν ὄντων. ἐφ' ἃ γὰρ ἡ
 αἰσθητικὴ ὁρμῶν πρὸς τὴν αἰσθητικὴν καὶ ἡ φρο-
 νήσις, τὸ γὰρ ὅλον ὡς αὐτὴ θεωρεῖται, οὕτω
 καὶ ἡ αἰσθητικὴ θεωρεῖται. ὡς εἰ αὐτὴ ἐπιμαρτυρῶν
 τὰ ποιεῖν, ἢ αὐτὴ ἡ φρονήσις θεωρεῖται, ἢ τε
 φρονήσις τελείως αὐτὴ καὶ ἐπιμαρτυρῶν ἀρε-
 τῆς. πότρεον δ' ἐστὶν ἡ φρονήσις θεωρεῖται,
 ἢ οὐκ, εἶδοι αὐτὴς ἐν ταῦτα ὅτι τὰς ὁδοποιεῖται
 ὁδοποιεῖται, οἶον ὅτι τὴν οἰκοδομικῶν. ἐστὶ
 γὰρ, ὡς φατέον, ἐν οἰκοδομικῶν, ὁ μὲν ἀρχι-
 τέκτων τις καλοῦ μὲν εἶναι, ὁ δὲ ὑπηρετικῶν του-
 τῶν, οἰκοδόμος. εἶσι δ' ὅτι ποιητικῶν οἰκί-
 ας, εἰ δὲ καὶ ὁ ἀρχιτέκτων, καὶ οὐτος ὅτι
 οἰκίαν, ποιητικῶν οἰκίας. ὁμοίως δὲ ὅτι τῆς
 ἄλλων τῆς ποιητικῶν ἔχει, ἐν αἷς ὅτι ἀρχι-
 τέκτων καὶ ὑπηρετικῶν τουτου. ποιητικῶν ἄ-
 ρα πρὸς καὶ ὁ ἀρχιτέκτων ἐστὶν, καὶ τὴν αὐ-
 τῶν τουτου ποιητικῶν καὶ ὑπηρετικῶν. εἰ τοί-
 γων ὁμοίως καὶ ὅτι τῆς ἀρετῆς ἔχει (ὅσοι εἰ-
 κὸς καὶ ὄλορον) καὶ ἡ φρονήσις αὐτὴ ἐστὶν
 φρονήσις, ἢ ὡς ἀρχιτέκτων τις αὐτῆς ὅτι
 εἶ πως γὰρ*

καὶ πικρῆ γὰρ ἀρετῆς πᾶσαι θεωρεῖται καὶ εἰσὶν ἡ δὲ

ἢ πως γὰρ